

Nicole Boyle Rødtnes

ZOMBIE LEJR- SKOLEN

BOG 1 · LÆRERNES ANGREB

EN ZOMBIE-JÆGER-HISTORIE

Illustreret af Bodil Bang Heinemeier

★ ★
Alvilda
★

Kapitel 1: Lejrskole

(NOAM FORTÆLLER)

”Noam er så dum, at han ikke engang kan læse den her besked.”

Det har næsten taget mig ti minutter at stave mig igennem sms'en fra Mac.

Han står henne ved skraldespandene sammen med Thor og Anders og griner. Jeg kigger mig omkring. Lærerne er her ikke. De er nok inde ved køkkenholdet.

”Du er en røv, Mac!” råber jeg.

”Jeg kan da i det mindste stave til røv,” siger han.

”Hold din kæft!” siger jeg og går hen og skubber til ham. Han skubber igen. Og kort efter ruller vi rundt på jorden.

”Slåskamp!” råber Thor og Anders.

Jeg kan høre vinduerne ind til værelserne blive åbnet. De andre vil se, hvad der sker. Mac er stærkere end mig. Eller måske er han bare tungere. Det føles, som om han er

bygget af mursten. Han maser mit hoved mod jorden. Jeg får græs og skidt i munden. Jeg spytter det ud og vrister mig fri af hans greb med et af de trick, jeg har lært af mor og far. Nu er det mig, der er øverst – mig, der får ham til at æde jord. Nogle fordele er der da ved at have forældre, der er kampsportseksperter.

”Noam, hold nu op!” Det er Esra, der råber. Hun er min lillesøster. Jeg blev tvunget til at gå en klasse om, så nu går vi i samme klasse. Det er slemt nok i sig selv, men det er dobbelt ydmygende, at hun nu også skal blande sig i det her.

”Stop nu!” råber hun. Men Mac stopper ikke, så det gør jeg heller ikke.

Ikke før en eller anden tager fat i min arm. Det er Steffen. Min matematiklærer. Vores dansklærer, Helge, har fat i Mac. De trækker os fra hinanden.

”Hvad fanden tror I, I laver?” spørger Helge.

”Det var ham, der begyndte!” råber Mac.

Jeg siger ikke noget. Gider ikke fortælle om sms'en eller nogen af de milliarder af andre ting, som Mac har gjort igennem tiden.

I stedet spytter jeg efter ham. Spytklatten rammer ham

lige under øjet, og så eksploderer han. Han kaster sig frem mod mig med så stor en kraft, at Helge næsten ikke kan holde ham.

”Nu stopper I!” råber Helge.

”Ja, stop så,” siger Steffen, der stadig har mig i et jerngreb. Han trækker mig væk fra Mac. ”Kom, nu går vi en tur, og så falder du lidt ned.”

Jeg siger ikke noget. Jeg kan godt lide Steffen. Måske fordi matematik er en af de få ting, jeg ikke er vildt dårlig til.

”Hvad skete der?” spørger Steffen, da vi er nået ind i skoven.

”Han kaldte mig dum,” siger jeg.

”Og så synes du, at du skulle pande ham ned?” siger Steffen med et suk. ”Hvorfor kaldte du ikke på os, eller endnu bedre: Du kunne bare have ignoreret ham. Du behøver jo ikke være en idiot, bare fordi han er det.”

”Jeg ved det godt,” mumler jeg.

”Det håber jeg, at du gør,” siger han. ”For hvis du laver sådan et stunt mere, er jeg nødt til at sende dig hjem fra lejrskolen.”

Jeg svarer ikke.

”Hallo! Noam,” fortsætter Steffen. ”Tag nu og vis, at du har forstået det, ikke?”

Steffen skal til at sige noget mere, men så hører vi en knasende lyd bag os. Vi vender os om, og en mand kommer til syne mellem træerne. Hans tøj er revet i stykker, og der er store blodige sår på hans mave.

”Hey, er du okay?” råber Steffen.

Manden ser på os med et tomt blik.

”Måske du skulle tage en tur på skadestuen,” fortsætter Steffen.

Manden fører hånden ned til maven. Han trækker lidt i blusen. Nu er hele såret tydeligt. Tarmene hænger ud af det.

”Fy for ...” Jeg når ikke at sige mere. For uden varsel kaster manden sig over Steffen ...

Kapitel 2: Et spor af blod

(ESRA FORTÆLLER)

Jeg venter på, at Noam kommer tilbage. Bare han nu ikke har fucket det så meget op for sig selv, at de sender ham hjem.

Jeg har lyst til at gå hen til Mac og sige til ham, at han skal lade være med at være efter Noam hele tiden, men Noam ville blive rasende, hvis jeg gjorde det. Han er sikkert allerede sur over, at jeg blandede mig i slåskampen. Men noget er jeg jo nødt til at gøre, når han opfører sig som en idiot.

”Hej!” Rasmus kommer hen til mig. ”Du skal ikke være bekymret. De sender ham ikke hjem bare på grund af en slåskamp.”

”Er du sikker?” spørger jeg.

”Helt sikker. Min lillebror har lavet meget mere ballade uden at blive smidt hjem.”

”Okay,” siger jeg.

”Vil du med over at spille rundbold?” spørger han.

”Måske senere,” siger jeg. Jeg håber, Rasmus har ret. Både for Noams og mors og fars skyld.

Tiden går, og Noam og Steffen er stadig ikke kommet tilbage. Da vi skal spise, kan jeg se, at Helge og vores historielærer, Ulla, også synes, at det er lidt underligt.

”Skal jeg gå ud og lede efter dem?” spørger jeg.

”Ja, vi kan gå sammen,” siger Helge. ”Bare gå i gang med at spise,” siger han til Ulla.

Solen er på vej ned, og træerne kaster lange skygger.

”Han tager heller ikke sin telefon,” mumler Helge, mens han forsøger at ringe for tredje gang.

Vi fortsætter længere ind i skoven. Pludselig får jeg øje på noget og stopper op.

”Hvad er der?” spørger Helge.

Jeg svarer ikke. Peger bare. Blod. Der er blod i skovbunden.

Helge bider sig i læben.

”Steffen? Noam?” råber han.

Der kommer intet svar.

Vi fortsætter dybere ind i skoven. For hvert skridt, vi tager, ser vi mere blod. Det er alle steder, i skovbunden, på træstammerne og på grenene.

Jeg bliver mere og mere bange. Noam, hvor er du?

Så får jeg øje på ham. Han sidder højt oppe i et træ.
Helt dækket af blod ...

